

Tysklands militära intressen i Finland.

De tyska trupperna i Nordfinland hade förmodligen från början till uppgift att ta Murmansk och därigenom avklippa en av Rysslands förbindelser med västmakterna. Men fiendens motstånd och de utomordentliga terrängsvårigheterna verkade samfällt därhän, att uppgiften måste inskränkas till att omfatta skyddet av Finlands norra flank.

Även som basområde för krigföringen mot konvojerna till Ryssland har Nordfinland visat sig vara av mindre vikt för kriget i stort. Längre söderut kunde de finska fronthänderna ha fått stor betydelse ur tysk synpunkt, då finnarna fingo Murmanskbanan inom räck-

Av AB:s
militära
medarbetare.

håll vid Sorokka och då de på Karelska näset och vid Svir nådde gynnsamma utgångslägen för operationer på ömse sidor Lada mot Leningradområdet. Men finnarna avstodo från ytterligare erövringer och ha inte heller låtit tyska trupper utnyttja de finska positionerna för fortsatta anfall. De karelska fronterna blevo "lugna" och tvingade inte ryssarna att där binda starkare styrkor. I och med detta måste också de finska fronternas betydelse ur tysk synpunkt ha avtagit. Endast som ett flankstöd för spärren över Finska viken är finskt territorium f. n. av verklig vikt för tyskarna, men i och med tysk reträtt i Estland faller spärrens södra landfäste, varför också det norra blir av mindre värde. En pacificering av de finska fronterna synes därför i och för sig inte otänkbar ur tysk synpunkt. Men flera väsentliga villkor måste förenas därmed, villkor som svårigen uppfyllas om nu offentliggjorda fredsbestämmelser skola läggas till grund för en finsk-rysk separatfred.

Först och främst måste tyskarna ha garantier för att ryssarna inte komma att utnyttja finskt territorium för operationer mot Tyskland. Hangö i rysk hand är ur tysk synpunkt mycket ofördelaktigt, inte minst med tanke på handelsutbytet med Sverige. Vidare är det högst osannolikt att tyskarna kunna gå med på att Dietl och hans män interneras i Finland. Det skulle verka ytterligt ofördelaktigt på opinionen i armén och i hemorten. Därför är hemförandet av de tyska trupperna säkert ett tyskt huvudvillkor för samtycke till finsk separatfred.

Men utan de tyska truppernas stöd är Finland utlämnat på nåd och onåd till Ryssland, i all synnerhet om det tvingas tillbaka till 1940 års gränser och måste avträda Petsamo-området. Tyskarna kunna därför inte med säkerhet räkna med att inte finskt område kommer att begagnas av ryssarna i striden mot Tyskland. Det är också tveaktigt, om finnarna kunna trygga de tyska truppernas evakuering. Det skulle innebära att tyskarna på Lapplandsfronten efter hand

avlöstes av finska trupper från andra håll. Skulle Ryssland förbli överksam, om sådana omgrupperingar vidtogos? Sannolikt inte, ty det måste vara ett ryskt intresse att Dietl inte undkommer till hemlandet. Slutligen är det uppenbart att tyskarna inte kunna godta en finsk separatfred, som allvarligt skulle skada dess prestige hos de förbundna Balkanstaterna. Hur detta krav skall kunna uppfyllas är svårt att se. Övervägande skäl tala sålunda för att tyskarna inte gå med på en finsk-rysk fred under f. n. offentliggjorda villkor.

Man kan då fråga sig om finnarna kunna trotsa ett tyskt motstånd mot ett sådant avtal. Det beror på den form, som motståndet kan ta. Då det är tämligen uteslutet att tyskarna skulle kunna föra över ytterligare trupper till Finland i ett äventyrligt företag, är det mest sannolika tyska motdraget en order till Dietl att försvara sina positioner mot vem det vara må. I ett sådant läge kommer ett ryskt krav på genommarsch genom södra Finland för att inringa Dietl från söder och väster, såvida inte finnarna själva uppta kampen mot sina nuvarande bundsförvanter, vilket dock får anses uteslutet. Mot ett sådant resonemang kan invändas, att Dietl inte kan föra ett eget krig i finska Lappmarken med förbindelserna genom Finland och över Östersjön avbrutna. Det kan visserligen inte lyckas i längden, men säkert finns förråd upplagda och möjligheten finns att föra en fördröjande strid under reträtt till Nordnorge, dels över Ivalo till Kirkenes och dels över Kittilä längs svenska gränsen till Tromsö. I en desperat situation kunna de offer tas, som ett sådant förfaringssätt kan komma att kräva, särskilt om det gäller att bevara prestige inom ett vacklande allianssystem.

I en sådan situation skulle Tyskland inställa livsmedelsleveranserna till Finland. Finnarna skulle sålunda få kriget förbytta till eget land med ockupation och hungersnöd som följd. Ett sådant steg ligger nog den finska statsledningen fjärran. Man kan därför våga påståendet att tyskarna ha starka påtryckningsmedel på den finska ledningen i fredsfrågan. I det föregående har framhållits att de finska fronthänderna nu inte äro av vital betydelse för tyskarna ur rent militär synpunkt, men att tyskarna av prestigehänsyn inåt och utåt inte kunna gå med på en internering av Dietls trupper och att dessa i nödfall kunna föra striden vidare under begränsad tid. Utsikterna till fred skulle därför bl. a. bero av möjligheterna att finna en för alla parter godtagbar form för de tyska truppernas återförande till Tyskland. Det må till slut påpekas att fredsvillkoren här inte ha behandlats ur rent finsk synpunkt.

C. G.